

Wervelkind

Wervelkind
Uitgeverij Tobi Vroegh

©2014 Hanna Bofaert

ISBN 978-90-78761-41-9

Redactie: Jan Matse, Pieter Fossen, Renée Hendriksen
Omslagontwerp en binnenwerk: Robert Nieman
Omslagillustratie: Mady Maeriën

www.tobivroegh.nl

Wervelkind

Over jeugdtrauma en herstel

Hanna Bofaert

Voor Marieke en Daisy,
de twee belangrijkste kinderen
in mijn leven

Woord vooraf

Dit aangrijpende autobiografische verhaal leest als een thriller, maar het is in wezen een getuigenis van een vrouw die vanaf het prille begin van haar leven te maken heeft gehad met zeer bedreigende situaties. Het bijzondere ervan is dat het aanvankelijk helemaal geen verhaal was; haar leven was tot het overlijden van haar moeder één onbegrijpelijke chaos. De auteur heeft na het overlijden van haar moeder een lange en vaak wanhopige worsteling moeten voeren met haar verleden, dat zich vaak op zeer beangstigende manieren aan haar opdrong, om zich met stukjes en beetjes haar levensverhaal eigen te kunnen maken. De lezer wordt in deze zoektocht meegenomen en kan daardoor, net als de auteur zelf, steeds meer stukjes van de puzzel plaatsen.

Waar wij als psychotherapeuten en wetenschappers zouden spreken over iemand die te maken heeft gehad met chronische traumatisering en daaruit voortvloeiende dissociatie, gebruikt de auteur dergelijke vaktermen helemaal niet. Zij beschrijft haar intens verwarrende en beangstigende ervaringen zoals zij die ondergaan heeft, in eenvoudige woorden, zodat je als lezer van binnenuit ervaart wat een trauma met je doet. Dit maakt het boek voor zowel mensen binnen als buiten de zorg tot een boeiend en aangrijpend verhaal.

Het is ook een hoopvol boek. De auteur beschrijft uitvoerig wat het vraagt om de draad van je leven weer op te pakken als je getraumatiseerd bent en je de herinneringen hieraan bewust wordt. Opvallend daarbij is dat dit mede dankzij de hulp van een paar trouwe vrienden

en hulpverleners gelukt is, mensen die niet in termen van traumatisering naar haar keken, maar die haar aanvaarden zoals zij was, haar respecteerden en veel om haar gaven. Gekoppeld aan haar eigen enorme inzet om de chaos van haar leven de baas te worden, is dat waarschijnlijk één van de belangrijkste redenen dat zij het gered heeft en bestaansrecht is gaan ervaren.

Dit staat in schril contrast tot de ervaringen die zij had binnen de psychiatrie, waar men maar niet kon of wilde begrijpen dat haar soms extreme gedragingen niet het essentiële probleem vormden, maar juist wanhopige pogingen waren om te overleven.

De auteur heeft op geheel eigen wijze de weg van overleven naar leven gevonden. Uit haar verhaal spreekt een pleidooi voor een totaalbenadering van mensen die worstelen met een onverwerkt en soms zelfs onbekend verleden.

Gelukkig begint er in de psychiatrie en de geestelijke gezondheidszorg een kentering op te treden. Dat tal van ernstige psychische klachten en stoornissen, maar ook levensbedreigende lichamelijke aandoeningen, verband kunnen houden met een geschiedenis van chronische traumatisering en onveilige gehechtheid in de kindertijd, wordt steeds meer onderkend. In Nederland speelt het Landelijk Centrum voor Vroegkinderlijke Chronische Traumatisering (LCVT; www.lcvt.nl), waarbij tal van gespecialiseerde traumacentra aangesloten zijn hierin een voortrekkersrol, maar ook een groeiend aantal van hulpverleners met een privépraktijk doet in dit opzicht goed werk. Desondanks staat het aanbod niet in verhouding tot de vraag. In België komen er steeds meer hulpverleners met een privépraktijk dat zich op dit terrein geschoold

heeft. Het zou grandioos zijn als hier ook een centrum als het LCVT, met daaraan deelnemende traumacentra, tot stand zou komen.

Voor mensen met een geschiedenis van (chronische) traumatisering verschijnt er ook meer voorlichtingsmateriaal, dat hun ondermeer duidelijk maakt dat zij niet “gek” zijn maar in de extreemste omstandigheden daarbij passende vormen van overleven hebben moeten ontwikkelen.

Moge de getuigenis van *Wervelkind* hen herkenning, troost en hoop bieden.

Onno van der Hart
Honorair hoogleraar psychopathologie
van chronische traumatisering
Universiteit Utrecht

Referenties

*Boon, S., Steele, K. & Van der Hart, O. (2011).
Coping with trauma-related dissociation: Skills training for
patients and therapists.
New York/Londen: W.W. Norton & Co.*

*Van der Hart, O., Nijenhuis, E. & Steele, K. (2010).
Het belaagde zelf: Structurele dissociatie en de behandeling
van chronische traumatisering.
Amsterdam: Boom.*